

אותה, ומכל מקום הוי היכרא שפיר כיון שהיה שם עד קרוב שעה ששית.

דף יד ע"א. שתי פרות היו חורשות. בירושלמי (פ"א ה"ה) פריך אטו ירושלם מקום שנהגו לעשות מלאכה היא, כלומר והלא סברא לנהוג שם איסור כיון שמתקבצין והולכין שם כל העולם. ומשני נראות כחורשות. וכן איתא התם, אית תנווי תנן שני סדינים פרוסים בהר המשחה ואית תנווי תנן שתי נרות דולקות, ולא קשיא, כאן בחול כאן בשבת. פ"י כשחל י"ד בשבת היו שני סדינים פרוסים ובחול שתי נרות דולקות.

אמר ר' חנינא [סגן הכהנים] מימיהן של הכהנים לא נמנעו [מ]לשרוף את הבשר וכו'. ואית ומה ענין זה לכאן ומה שייך למיתני הכא. ופירש רש"י דנקטיה משום סיפא דר' מאיר דקאמר מדבריהם למדנו ששורפין תרומה כו', והתם מיירי מפסח, לכך נקטיה למיתני הכא כן.

אבל תרומה וקדשים עושה כיוצא בו. ואית הא מנא ליה. ופירש רש"י מנבואת חגי, דכתב ונגע בכנפו אל הלחם ואל הנוזד, אלמא משמע דהלחם מטמא הנוזד אף על גב דהוי אוכל ואוכל. ומיהו תינח לפירוש רש"י, אבל לפירוש ר"ת דפירש (לקמן ז', ה) דאז קאמר או נגע בכנפו אל הנוזד, קשיא מינליה דעושה כיוצא בו. ונראה לר"י דנפקא לן מדכתוב (ויקרא ז', ו) (וכל [וה]בשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, משמע אפילו כיוצא בו.

ומ"מ קשה התינח קדשים, תרומה מאי איכא למימר ומנלן דעושה כיוצא בו. וי"ל דודאי אי מצינן למימר מקרא מלא דבר הכתוב דהוא טמא ואין עושה כיוצא בו הוינא ממעיטנא הכל, אבל השתא דלא מצינן למימר הכי דהא איכא קדשים דעושה כיוצא בו כרפ', אי"כ הוה מוקמינן ליה הא דאמר משמע שאינו עושה כיוצא בו לכל הפחות שאנו יכולים להעמידו, דהיינו חולין.

לא שנו אלא חולין ותרומה אבל קדשים עושה כיוצא בו טמא. ואית היכי קאמר הניחא וכו', והלא מתניתין מיירי נמי מתרומה, דקאמר מדבריהם [למדנו] ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח אע"ג שמוסיפין טמאה, אלמא מתניתין קאמר דתרומה עושה כיוצא בה. וי"ל דהניחא דקאמר לא קאי רק ארישא, והשתא ניחא שפיר דברישא לא מיירי אלא בקדשים.

דאיכא משקין בהדי בשר. פ"י משום הכי מטמא האחר. ואית והלא בטומאת משקין בעינן רביעית, כדאמרינן במסכת ע"ז (ב', א) ומטמאין טומאת משקין ברביעית, והכא ליכא אלא משהו, דמסתמא ליכא

(צ"מ ז', א; ערכין ט', ה) הקדש שוה מנה שחללו על שוה פרוטה מחולל, ואפילו לכתחילה נמי מצי למיעבד הכי כיון דליכא הפסד הקדש.

שנשחט עליהם הזבח וגשפך הדם. ואית וכי לכל הפסחים יארע אותו פסול שישפך הדם, דמשמע שעושיין הכי לכל שנה ושנה. וי"ל דאינו ר"ל שיארע לעולם הכי, אלא הכי קאמר, אפילו מפסול זה שנשפך הדם יכולין להניחם ולא בעינן שיהו נפסלין בלינה. ועוד אמר ריב"א דמיירי ב"ג, שבי"ג מביאין תודותיהן. ומתוך כך שהן מרובות אי אפשר שלא ישפך הדם מאחת מהן. וכן משמע בירושלמי (פ"א ה"ה) דקאמר פסולות הן, דמתוך שהן ממהרין להביא תודותיהן אי אפשר שלא ישפך הדם מאחת מהן, אלמא משמע דמיירי ב"ג.

קדוש דאינו יכול לפדותו ואינו קדוש דאינו ניתן באכילה, דודאי הכבשים נאכלים, דקיימא לן (זבחים ז', א), כל הזבחים שזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. וכן אמרינן בפרק שני דביצה (כ', ז) כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן הדם יורק והבשר יאכל, היינו אינהו הוא דמתאכלי כשלמים דעלמא אבל לחם לא, דכיון דכבשין אין שמן עליהן דהא לא עלו לבעלים לשם חובה, אי"כ שם נדבה עליהן ולא מצינו נדבה כיוצא בה דלחם. פ"י רש"י.

ולא נראה, דהרי לוג שמן של מצורע דקאמר במנחות (כ"ה, א) שעשה המתנות שלא לשמן דנאכל (דלא) ו[לא] - הג' מצינו נדבה שעושה כיוצא בה. לכן נראה דהלחם אינו נאכל לפי דאין לו מי יתירנו, דהתרה שלו באה מן הזבח והם נעשו שלא לשמן, אבל התם לא שייך למימר הכי.

כל העומד לזרוק כזרוק דמי. ואית לעיל דקאמר (דלא) זרק דמן שלא לשמן דלא קדש הלחם אמאי לא קאמר כזרוק דמי כדקאמר הכא. וי"ל דשאני לעיל דגרע טפי כשעשו הזריקה ולא עשו אותה כדינה מכשאל עשו אותה כלל כמו הכא.

ואית והא אמרינן במנחות (ק"ג, א) דאין פיגול בזריקה משום דכל העומד לזרוק כזרוק דמי, [ו]אע"ג שעשו אותה שלא כדינה אמרינן כזרוק דמי. וי"ל דשאני פיגול לפי פיגולו הוא מרצה דאמרינן (מנחות טו, ז) כהרצאת כשר כך הרצאת פסול, ומשום הכי אמרינן דכזרוק דמי אע"ג דלא עשו אותה כדינה.

כשרות היו. ואית וכי מאחר שהן כשרות אמאי משהא אותן עד שעת איסורן. וי"ל דהיינו כרבן (שמעון בן) גמליאל דאמר תרומה כל חמש, ולחמי תודה הרי הן כתרומה ואי"כ נאכלות כל חמש, והוי ניטלין האחרונה בסוף חמש קודם האיסור ואוכלין